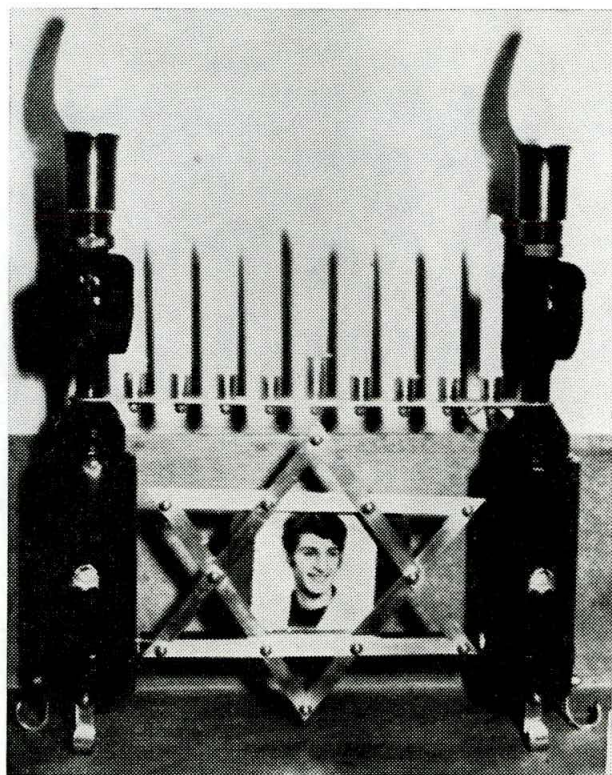

אחי יעקב פקירו (הי"ד)

לזכר יעקב
בן-משה צדוק פקירו
שנפל במילוי תפקידו
ט"ו אלול תשכ"ח.

יעקב פקירו הי"ד

יעקב פקירו הי"ד
נולד ב-9 בספטמבר 1950
ונפל במילוי תפקידו ב-8 בספטמבר 1968
והוא בן י"ח אביבים

לֹא־רָגַל עַל־לְשׁוֹ
לֹא־עָשָׂה לְרַעְהוּ רָעָה
וְחִרְפָּה לֹא־נָשָׂא
עַל־קִרְבּוֹ:

(תהלים ט"ו. ב')

קורות חיי

יעקב המנוח עלה עם משפחתו מעירק ב־1951 לכפר נחמן. מעודו היה ילד, לא סר החיוך היפה שלו ממנו. החיים לא היו קלים.

אבא מספר:

באחד הימים ישבתי מחוץ לאוהל ופתאום שמעתי את אשתי צועקת, פני החורו, רצתי פנימה והנה רואה אני מראה מוזר: בני יעקב משחק לו עם שני נחשים ומסביבו עקרבים. הצלחתי להרחיקו מהם לפני שפגעו בו. חשבתי איך להפטר מהמקום הזה, כי מודאג הייתי לשלום בני. התיעצתי עם אשתי והחלטנו, שאני אסע לירושלים לראות את דודי המנוח עובדיה צמח שעלה לארץ שנים רבות לפנינו. אולי אוכל להעזר בו, וכן היה. נסעתי לשם ומשכנתי מעט דברי ערך בכדי להביא את משפחתי, למקום מבטחים.

העליה לירושלים הקדושה משמחת מאד, והחיים בירושלים טובים יותר, הילדים גדלו ושאיפתם הייתה להתגייס לצה"ל. בני הבכור התגייס וסיפר מיד פעם על חוויות בגולני; גמר את השירות הצבאי והשתחרר. יעקב המנוח למד בבית הספר והצליח בלימודיו והחל ללמוד את מלאכת הדפוס בדפוס מרן. לאחר שעות העבודה ביקש מהוריו ללמוד מוסיקה, וכן היה. הוא קנה לעצמו תופים והחל ללמוד מוסיקה ולאחר זמן מה ארגן תזמורת ושמה "פעמוני הזהב". כאשר באו להזמינו לנגן לקח הכל בקלות ועשה את כל שביכולתו על הצד הטוב ביותר, עד שיום אחד קיבלו חלק מן החברה את צו הגיוס, והתזמורת התפרקה. הוא החל לחשוב להעדיף, את התזמורת או את הצבא אם כי יכול לחכות לצו הגיוס שלו הלך וביקש להתגייס.

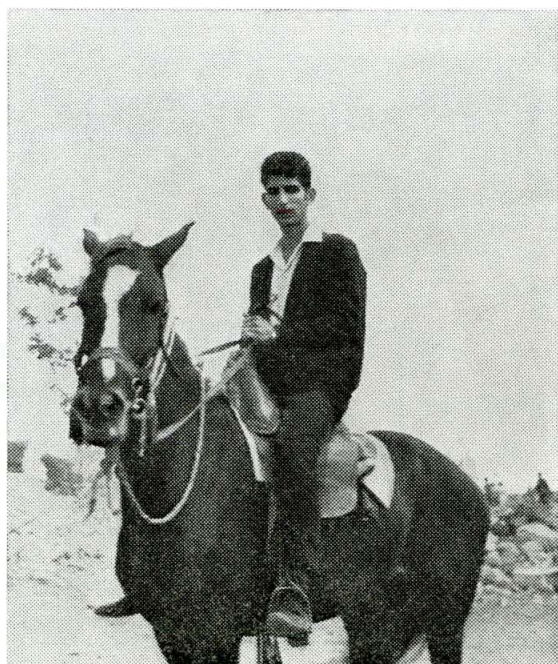
האח מספר:

ביום ראשון מימי השבוע בא לביתי אחי יעקב ז"ל וראיתי שבעיניו ישנו סוד שהוא עומד לגלותו. שאלתי מה נשמע? וענה לי אני מאושר מאוד. חלק גדול מהבדיקות סיימתי ואני מתגייס ביום ראשון, אך מפחד אני שההורים יתרגזו עלי היות ולא בקשתי מהם רשות, ולכן אעשה את מסיבת הגיוס שלי יחד עם החברים שלי בביתם. ביום ראשון יום היציאה לדרך, הלכתי ללוותו ללשכת הגיוס. בבית הפרידה היתה קשה מאוד להורים ולאחים. לאחר נשיקות ובכי נסענו ללשכת הגיוס. הוא ציפה שם. "נו מתי כבר יאמרו לנו לעלות לאוטובוס חבל על הזמן". וכך היה, השמות הוקראו, ובנשיקה נפרדתי מאחי. חדשים קשים והאזנה לרדיו על חיילים שנפלו, אכזבת חיים. ובחופשות היה מספר על חיות בצה"ל ועל הכוח החשוף שעמד בתעלת הדמים.

לאחר חדשים מספר הוא בא והכובע שלו ירוד על העיניים. שאלנו מה קרה איך אתה הולך כך ענה בחיוך זאת המודה בצה"ל, אך לא גילה שהוא פצוע. עד שאחותי תקוה הסירה את כובעו וראתה שראשו חבוש עד המצח. ידענו שלחם בכרמה והוא רק אמר, נכון, לחמנו שם, ואבדו לי חברים טובים שם. ומשם חזר לתעלה ובאחד ממכתביו כותב הוא לאמא ושואל:

איך את מבשלת את האורז בבית, החבריה ביקשו ממני לבשל אורז ונסיתי לבשל להם אך אצלי זה יצא מוצק חתיכה אחת. ובחופשה ראשונה בא וסיפר שהם חיים בבית גדול אחד שהמצרים השאירו שם. כלי בית וספות נוחות וכל החברים מבשלים לבד. ואמא הראתה לו איך לבשל אורז. ובמכתב ששלח כתב שהאורז היה טוב. לא עברו חודשים ושמענו שהדוד מצרפת צריך להגיע ובערב שקיבלנו את הדוד ישבנו לדבר ולשמע על הארץ שהדוד נמצא בה כמה שנים. ובבוקר דפקו בדלת והודיעו לנו את הבשורה המרה על נפילת יקירינו יעקב ז"ל.

ת. נ. צ. ב. ה

ימי החופשה במושב חגור

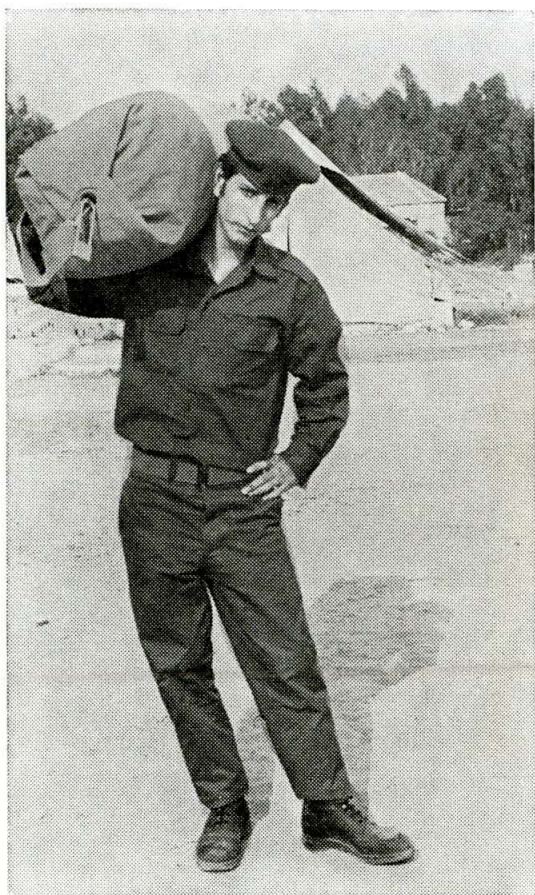
מכתב לאמא

מכתב יקר נשלח
מאי שם בארץ
אל תדאגו הורים
חזר הוא וכתב

בני בני שלי
כך אמאלי'ה שואלת
הבטחת חופשתך
שבאה זה קרוב

יום בהיר אחד
והם עומדים מנגד
היודעים אתם
היכן הוא היה גר

בני יקר שלי
האם יש אם
אחרת
בני בני שלי
שב לאדמה

יומו הראשון בצה"ל

בני אהובי

א.

בני, אהובי יקר עד מאוד
נשקת להוריך ונסעת לגבולות,
לאחיך השארת רק זכרונות
ועל חייד הקצרים, מספרים בלילות

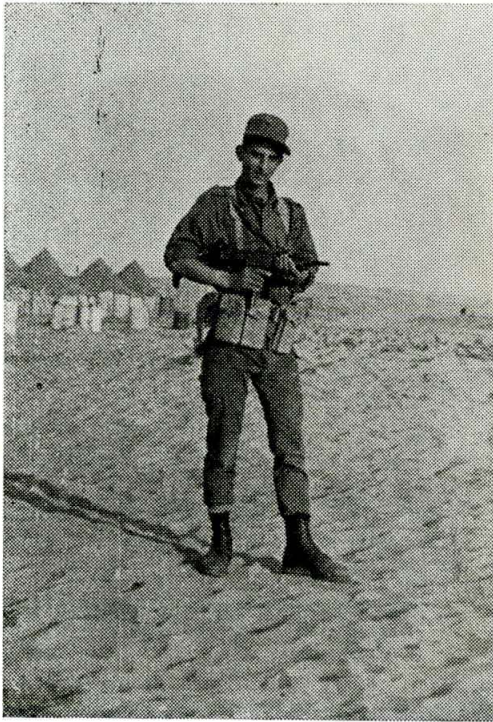
ב.

גבורתך לא תשכח לעולמים
ואבלך בליבנו לא מנחמים
חבריך אלינו עדיין נוהרים
אותך מעמנו הם מבקשים.

ג.

לא נאמר כי איננו
לא נחשוב כי עזבנו
כי אם את דמו, נתן לעמו.

אביך האוהב אותך

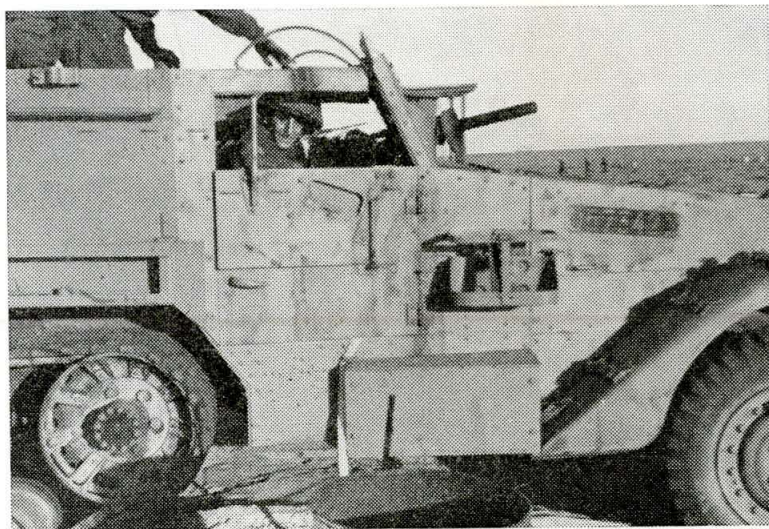

לאחר האימונים

אחי בדם

אחי בדם, יקר מנפש
גבור נפל, ובידו הנשק
חבריו ראו בו זמר הפלוגה
הרוח שנשבה וחלפה בעמדה.

שבח מפקדיו נצחי היה
לקבורה הורד, ופעל המטה,
ביקש מאחיו דרכו להמשיך
כי זה היה סודו
פעל למען עמו
והעניק הסמל למשפחתו.

אימון בזחל"מ

שומר הקוים

אחי יקירי שומר הקוים
לשמור יצאת בחיך על הפנים.
אל תפסיקי לכתוב ביקשת מעמי
קשר וגשר בנינו יחדיו
אם קרוב או רחוק לא פסק
המכתב.

בלכתך ממני נחרץ גורלי
יצאת את ביתנו לעד עולמים
לא אחלת על מזלי
עיני מחפשות ביום שמחתי
קשר הדוק אוי קשר נעים
למה נפרמת לנצח נצחים

אחותך,

נכדי

אוי נכדי מחול השמחות
הלך מעימי וכבו האורות
לאחיק זולגות הדמעות
ואת קוצר חייך מספרים
בלילות

לבך הטוב חסר כל תקוות
מעימנו הלכת בקרב המרגמות
מי ינעים לאחיק בליל שבתות
ואת מסיבותיך אין למלאות

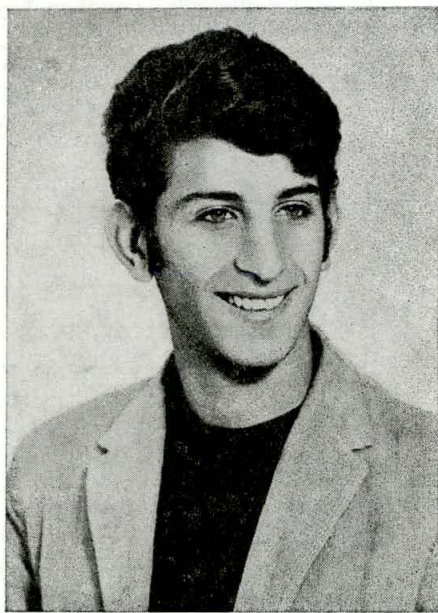
סבתא, 11.1.69

לזכר יעקב פקירו!

יקירי בן אחי אהוב עד מאוד
עלינו יצאת לשמור בגבולות
קשת מחץ נושא הבשורה
בתעלת הדמים שם נגזר גורלך.

פה אנחנו ואתה לא רחוק
קושי רב להאמין גם בזאת
יש על לבי אך היכן אלך לשפוך
רק דמותך מרחפת בין עיני,
ועדיין לא נאמר די.

דודיך ודודותיך, המשפחה

(נפל במילוי תפקידו 8 ספטמבר 1968, ט"ו אלול תשכ"ח)
(נולד 9 ספטמבר 1950)

לזכר בן-אחי יעקב הי"ד

שם על גדות התעלה נפל
בחור צעיר ושמו ניכר
יחד עם חבריו לנשק דבק
באויביו לפני נפילתו לעד.
למען ארצו ומולדתו פעל,
רק כדי להיות סמל העם,
סמל משפחתו כמובן היה
ועל זה אין לערער בכך.
אך לגדודו לדבר היה
ועל זה מפקדו אמר
בפני עם ועדה
הוא ניצח אויב, וחבר,
לראשון נחל מהלומה
אך לשני היה לדוגמא.
גם לחברים היה מה לומר
ליד אבא חיכו כל הזמן
מבוקר עד ערב לרגלי ביתו
ובלילה בחוץ מסובים למדורה.
לשובו המתינו, זו היתה ציפיתם ;
שיחזור להם פעם ויחוגגו מסיבתם,
אך לשוא, גם הבל גם כזב,
כי לקבורה הובילוהו בצאתם
במעלה ההר וזו היתה בחירתם
הורידוהו לתוך תוכיה של אדמתם
ולאחר מילת הספד
ממפקדו ורבני צבאם
הם בדמעות וחילים בכדורי מרח
אחד אחד הם חזרו ריקם
הבטיחו לאמו ולאביו את ביקורם
וכך הבינו שאבדה תקותם.

חי עמכם

חופשת שבת

חי עמכם

למה זה תבכוני,

לוחם מלחמת עמי

שומר המולדת.

מי אומר כי איני?

מי חשב אבד.

נשארתי באדמתי

ולא בעם זר,

הלל ושבח אמר

כל העם על בחורי ישראל, בעלי סגולה

מסורת ושבועה לדגל המדינה. טקס ראשוני לבואי לצבא.

כל זאת שמרתי בלבי הקטן

אך אויבי האכזר לא ידע זאת.

הספד מפקדי מארוני מאזין

את בכי אחי שומע

לא רדום ולא ישן כי חי עמכם.

(מתוך קובץ זכריו של המנוח)

ביתנו

אורות ביתנו
כבו וחלפו
בלקתך מעימנו
אין אושר עוד לנו.

שמש לזרוח
פסחה את ביתנו
וגר דולק לזכרך הדלקנו.

האם יום יבוא?
ובו רק נחת!
ושמש יום יבוא!
ותשוב זורחת
ערפל מעל ביתנו
יחלוף לו בנחת.

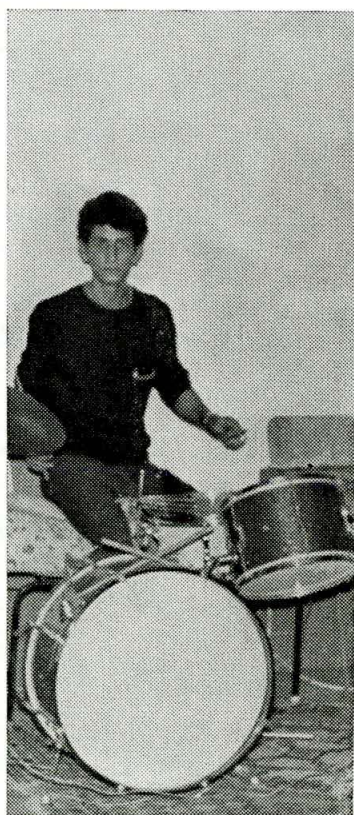
הערב ירד

הערב ירד
העלם לא שב
סביב לתופים נאספנו.

ידיד וחבר
כמלאך הוא זימר
ולכל החבריה זהו יעקב:

הוא היה כה עליו
בקרב כה זריו.
לבית הוריו לא שב:

ידיד חבר
כמלאך הוא זימר
ולכל החבריה זהו יעקב:
כיצד נזמר ונשירה
ושחורים מתופיך
מי יסירה.

ערב של חזרות בתזמורת

דמעות האם

דמעות האם
כוויה על הלחי
מי ינחם את
תום ליבה.

אוי אוי בני
דמעות הגיל
חלפו לא שבו
דמעות הבכי

נושרות על הלב.
עיני משקיפות
לרחוב שמנגד
רואות חייל מתהלך

אולי אולי
זה אתה שמנגד
אך עיני התעוני
ועיני דמעות

החייל שנבהל
קורא ושואל מדוע
אך לא אוכל עוד
דבר

דמעות הגיל
חלפו לא שבו
דמעות האם
נחבאות בלב.

לאחר מבצע כראמה

רגמים

רגמים קיבלו פקודה
והמצב הכן

פגזים חלפו
והגיזרה חמה

כדורים שרקו
וצל חולף על
מים

אך לא קרא
רגם עוד לחובש

עשרות פגזים
נחתו על היעד

וכאן נפלו
עשרה בחורים

לזכר עשרה הרוגי 8 בספטמבר

חגים ומועדים

חגים ומועדים.

מחודש לחודש,

מסובים כולנו.

לנר הקודש,

בעוזבך את ביתנו.

הרעת ליבנו,

יושבים ומסובים.

ובזיכרך רק חולמים,

ובין הדמעות.

דמויותיך מרחפות.

מקומך הפנוי,

בשלחן כה חסר.

ומתוך ליבנו האבל

לא הסרת השחור.

לב אמא הכואב

לפעם ירפא לה?

לב אבא דוֹעַךְ

מי ירגיע

צרת אחיך

היש מושיע

יום אכזר

יום אכזר, מול תעלת הדמים,
אש כבדה. מתכת ובריחים
שם יחדיו. לחמו בחורים צעירים,
למען עמם, בל יהיו כבושים,
פה גם שם, המטירו פגזים,
ולעולמם הלכו, בחורים קדושים,
משפחות לא האמינו!
יקריהם אבדו,

בחורים לא ידעו, כי אחיהם אינם,
לחופש חיכו, גם למכתב,
עלה נעלה להר הגיבורים,
דומם נעמוד לזכר הקדושים,
דמעות עינינו על המצבה,
הן הקץ החל בתעלה.

על גדות התעלה

האח הכותב

יושב לי בדד
וכותב אודותיך
אך מי יתן
קצב לשירי?
כותב כותב
אודות ילדותך
אך היכן
הילד שבשיר?

יושב כותב
אודות חופשותיך
אך היכן
החייל שבשיר
עד כי הלב
ירע מגעגועים
והדמע כטל
משמים
ואין מרגוע
מן הלב.

אינשאלה

א

עם רדת יום הקרב נדם. התותחים פסקו הלום.
והם חשבו שהוא נרדם. אבל ליבו הפסיק מפעום.
כולם השליכו החגור. הלוחמים חזרו מקרב
אך דווקא הוא לא יחזור. כי מכדור ליבו ננקב.

פזמון:

ודמותו היתה יוקדת כל כדור שהוא ירה
לא החטיא את הכתובת. כי ליבו תמיד קרא, אינשאלה.

ב

ובכיסו השאיר מכתב, מכתב קצר היה וכואב
ובמילים שהוא כתב את גורלו הוא כבר ניחש
אם תמצאוני בלי חיים, וחברי הביתה שב
תדעו שזה רצון גורל שלא אשוב משדה הקרב.

פזמון:

חום מציף אותי כרגע, ואיני יכול יותר
כי הכל קרה לפתע. כשאני כאן מזמר, אינשאלה

ג

בבית לו חיכו בחום אך הם גם לא ידעו דבר
והם ציפו ליום שבו יגידו הוא כבר חזר
היום הזה כבר לא יבוא כי כך רצה הוא הגורל
ולביתם בא חבירו להם אמר, בינכם נפל.

פזמון :

הדמעות נזלו כמים וגופם רטט מכאב
בן יקר עלה שמים ומילה נשא בלב, אינשאלה.

ד

את גופתו כיסו בחול ומסביב הכל נדם
ולא נשמע אף קול כשהעפר ספג הדם
בצד עמדה אם אומללה וכן אביו עמד דומם
והם חשבו על האדמה הרובצת על בנם.

פזמון :

בן יקר גדל ברוח, רוח זועפת והומה
הוא ידע לפרוץ בכוח והבקיע כל חומה.

מול המצבה

מול זוהר המצבה
עומד שקוע
במחשבות אין סוף
עד לא אוכל נוע

האחים הקטנים
ובידם זר פרחים
להניח לאח
שיצא לטבח

ואב בלב דועך
כורע ברך
ליד קבר בנו
ושואל מדוע ?

אם דובבת
אך מי ישיב לה
בנה יקירה
שאבד מעימה ?

העמדה בה נפל

אחי הצעיר

אחי הצעיר
גבור החייל
אשר התעלה
נטרת בליל

להצטרף אל אחיך
בשמירת המולדת
בגדות התעלה
רחוק מהבית

גם פה שר
והנעים לכולם
שריון ופלדה
אומץ וגבורה

זאת תיקרא תקרית העשרה.
חזור כי נפצעת
אמרו החבורה
לא תועיל לי יותר החזרה

אמא אומרת

א.

בני מחמדי

כך אמא אומרת

האם זה נכון,

אני על קברך ניצבת ?

ב.

בני יקירי,

כך אמא אומרת

היכן עזבתני

ולמען עמנו,

בשחורים הלבשתני.

ג.

כפרח קטן נקטפת

ולקבר במדיך הורדת.

הבטחת, לשוב בהקדם

"אל תדאגי אמא",

כך אמרת.

אז למה ניצבת אני כאן ?

המצבה שבהר הרצל

אל-נקמות יהוה אל
נקמות הופיע הנשא
שפט הארץ השב
גמול על-גאים:

(תהלים, צ"ד, א')

חברים כותבים

לזכר חברי לנשק יעקב הי"ד

היה זה עלם שבת צחוק תמיד ניבטה מעיניו הירוקות. ביום גיוסנו לצה"ל היינו חברים ולמחרת, כאחים. בטירונות התחלנו יחדיו ואת השלב הראשון סיימנו יחדיו.

לרגילה בת 12 יום יצאנו, אך לצערנו, כל אחד לדרך הלך. יום לפני סיום החופשה, החלטתי לראותו ויהי מה, עליתי ברכבת לירושלים, אך יעקב לא היה בבית. את הוריו היכרתי, כאשר עליו חשבתי מתי יחזור הוא הביתה ואת הלילה נבלה בצוותא. לעיר העתיקה הלכנו. את ירושלים השלמה היכרנו. את הלילה האחרון בילינו יחדיו ולפנות בוקר עלינו למשכב. למחרת, לבסיס היו מועדות פנינו.

התחלנו צועדים וגם יחד מפזמים, הטרמפ הראשון שנקלע בדרכו, עליו עלינו, כשמטרתנו הוא הבסיס. למחרת היום הגענו ובפני הרס"ר התיצבנו. שנינו יחד הצדענו, כשחיוך רחב על פנינו. יחדיו לקורס חרמ"ש נשלחנו, אך זו תחנה אחרונה הייתה, כי מיד למחלקות חולקנו. מדוע הפרידו ביננו? עד היום לא אדע. זה מול זה עמדנו כשדמעות זולגות מעיננו. בלילות נדדו שנתנו היות וזה לא התגעגענו. בחדר האוכל בבוקר נפגשנו וכך את סדר היום התחלנו. את הקורס סיימנו בשלום ולאחר מכן נשלחנו לראיון ולמחנה "נתן" ירדנו ולמשך זמן שם נשארו. את סיני בינתיים שכחנו, אבל לשרת יחדיו המשכנו. לחויות לא היה גבול וכמובן ששותפים היינו בכל. יעקב את החברה בידר וכולם אהבוהו. ימים ולילות ברפיח שהינו, שעות שמירה אז רבות ראינו, וכל זאת יחדיו. היות ולאחים ורעים היינו ולא היה שום כח שיפרידנו. הזמן אז חלף במהרה, כי יעקב לצידי אז היה. את השרות ציפה הוא לגמור ולנסוע לחו"ל חשבנו יחדיו, גם כאן את המוראל לא שכח וגם כאן תמיד היה מפזם וגם שר.

לקנטרה מרפיח אז נשלחנו, להכות אויב אז רצינו. פגזים רבים ירינו ואת ביצורי האויב אז מוטתנו. בין פגז לפגז הבטנו, איש איש את רעהו חיפשנו, זה לזה חיוך שובבי השבנו ואיש לאחיו עזרנו. על הבית אז חשבנו ולצערי שם נפרדנו. חיכינו זמן מה, ומכתב מיעקב לא קיבלנו זה חודש. פגז רוצחים, בטעות נפל ישר לתוך הוחל"מ ויעקב אז קיוה אל בית הוריו לשוב ולמעשה הוריו הם אליו עלו.

דמותו לא תמוש מעיננו, כפרח היה בגינתנו. איך נקטפת בדמי נעורייך ולבבות רבים אז שברת. מה שווים היינו בלעדיך. כפרח שנבל, ליבנו נשבר. אי למת ומדוע לא נשוב עוד לראותך יעקב.

כתב חברו ליחידה, ר פ י

לזכר חברי יעקב

פגישתנו הראשונה היתה בזמן שלמדנו בבית-הספר ומאז לא הפסקנו לחיות כמו אחים. יעקב אחי ואני לאחר שסיימנו את הלימודים בבית-הספר העממי ונכנסנו לחיי עבודה, כל אחד מאיתנו תפס את עבודתו. יעקב למד בבית-הספר לחניכים את מקצוע הדפוס. כשהתחלנו להתבגר ולהכנס לגיל ה-16 שאפנו שאיפות רבות השאיפות היו בילויים בצוותא וכן עשינו.

יום אחד החלטנו על הקמת להקה, יעקב קנה תופים ואני קניתי גיטרה. אבל הוא ניגן בלהקה אחרת, היות והיה לו חוש מוסיקלי, התאקלם מהר בלהקה, אבל אני לא המשכתי בשאיפתי זו.

לאחר תקופה של שנה אני קבלתי צו גיוס ובשמחה גדולה בשרתי לו על הצו, והוא מיד הצטרף לשמחתי, אך השמחה נעצרה לפתע והוא נתמלא אכזבה משום שהוא לא קיבל צו. אבל הוא לא התייאש וניגש בעצמו להתיצבות, וכאשר גמר את הבדיקות — למרות גילו הצעיר — התנדב לשרת לפני הזמן. מועד התגייסותו נקבע באותה תקופה שלי, והוא מאד שמח על כך ולכן הציע לי שנעשה את מסיבת הגיוס במשותף. יעקב התגייס ב-15.11.67 והוא צורף לשורות חיל רגלים משורין (חרמ"ש) שהוא מאד רצה בו. למרות יציאותיו הביתה המעטות היה מגיע מלא שמחה וחדווה, ואותה היה מפית בהורים וכן בחבר'ה. יעקב אמר תמיד שהוא ילחם עד הרגע האחרון שלו.

מבצעו הראשון בשורות הצבא היה מבצע כראמה ונפצע בראשו. אך על כך לא סיפר לאיש. מותו נודע לי באותו יום ב-8.9.69 מפי חברי שנמצא איתי בבסיס. הדבר נודע לי כך:

לאחר שחזרתי מנסיעה שהיתה בגדר תפקידי, אני פוגש את חברי, מנשה מצור. הוא ניגש אלי בריצה ואמר לי, מה היתה עושה אילו היו אומרים לך שחברך הטוב יעקב נהרג? אני לא האמנתי למשמע אוזני ואמרתי שדבר זה לא יכול להיות, ושימצא לו נושא אחר לצחוק, פתאום הוא התפרץ בבכי הואיל ואף הוא הכיר את יעקב, ומתוך טשטוש חושים התחלתי לצעוק אני אתאבד או שאני אהרוג מישוהו. בעתון שקניתי לא היה כתוב דבר. לאחר שעברה התדהמה הראשונה נזכרתי שיש לי טלפון מהבית ואז הובררה לי האמת המאכזבת, ושמועה שלא האמנתי שאקבל אותה אי-פעם. אני נזכר ביעקב ושואל בעינים בוכות האם כך צריכים להיפרד מחבר נעורים? האם כך הם החיים?

לזכר חברי יעקב הי"ד

ההכרות היא דרך מקרה וכך הכרתיך. אך מאז הכרתיך לא נפרדנו, עד שיד הגורל, יד נעלמה של של האויב פגעה בך והפרידה בינינו, פרידה זו שנפרדנו מובעת רק בספרים, אבל העובדה מראה שגם בחיים קיימים מקרים דומים.

יעקב!!! זה היה שמך, שתמית נשאתיו על שפתי ומידי הזכרי בו עולה בזכרוני כל עולם הילדות עד התגייסותך לצה"ל בגיל צעיר, וגם התגייסותי. אך בתקופה זו הצליחה הצליחה להתחמק בינינו יד נעלמה ולהפרידנו.

יעקב!!! היית ותהיה תמיד סמל חברונתנו, והאשר תמיד נשקף מפנך. הייתי שואלך נו, מה נשמע? ענית קצרות טוב, ויכול להיות יותר טוב, אבל תמיד בחיך, ובעויות גוף המראות שביעות רצון. עניך הירוקות הראו תמיד חדווה כשדות פורחים באביב המביאים חדווה, וממלאים את הנפש, כך מלאת את הנפש בחברותך.

תמיד שאפת למטרה וקיימת אותה. אמרת תופים; לא עבר זמן וכבר היו לך. אמרת רוצה להתגייס ולא אחרת מעשות זאת ואף הקדמת. יד עריק, יד אכזר, יד השולטת בכל, היא אשר הניעה אותך להקדים שרותיך ולחוטף באביב ימך. יעקב... תמונתך לא תמוש מעיני וזכרוניך לא ימחה מזכרוני. את אשר אוכל לעשות אעשה לנקום נקמתך, כי דם חבר, ידיד, אח, שפכו ערלים ולא ידעו רחם.

ביתי היה ביתך, וביתך היה ביתי, מידי בוקר וערב, ובכל זמנך הפנוי היית סר לביקור אצלי עוד בטרם הגיעך לביתך, אך יותר לא תוכל לעשות זאת, לעבור על סף ביתי, ולא נוכל ללחוץ ידים ולטפוח איש על שכם רעהו, כי יד ערלים, יד מושחתים, יד אשר רוצה לכלות בנו, מנעה זאת מאיתנו. יעקב!!! לא ניתן, ולא אתן ליד זו למנוע את החיים ממני לנקום נקמתך, ולמנוע מאיתנו את החיים ואת קיום מדינתנו.